

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL SCHWOB

Η ΠΑΝΟΥΚΛΑ



τή βοήθειά του, ξέσκια το σακί.

Ίσως να φλόγιζε ακόμα το κεφάλι μου ο πυρετός, μα η ανάμνηση της πανούκλας που μ'αξ είχε κάνει να φύγουμε από τη Φλωρεντία και που από τότε είχε απλωθεί και στη Σλαβονία, μπερδέφτηκε στο μυαλό μου με κάποια εμπνευση την οποία μου γέννησε το πρόσωπο του Σύλλα, του δικτάτορος των Λατινών, για τον οποίο μιλά ο μέγας Κικέρων. Οι Άθη-θαιοί έλεγαν πως έμοιαζε μ' ένα μαυρον πασαλειμένο με άλευρο. Αποφάσισα τότε να κατατρομάξω τους Γεϋτονες και Βενετούς στρατιώτες, και, καθώς βρισκόμουν στην κάμαρη όπου ο ξενοδόχος φύλαγε τις προμήθειές του και τις κονσόρες, ξέσκια γρήγορα γρήγορα ένα σακί γεμάτο φαρνά. Άλειψα μ' αυτή το πρόσωπό μου και όταν έκείνο ήρθε και πήρε ένα χρώμα που ούτε άσπρο, ούτε κίτρινο ήταν, άνοιξα με το μαχαίρι μου

Τό έτος 1374 είμουν ακόμη νέος και χωρίς λεφτά. Έφυγα από τη Φλωρεντία μαζί με το φίλο μου Ματτέο πέρνοντας τους μεγάλους δρόμους της χώρας. Η πανούκλα άφάνισε τότε την πόλη. Η άρρώστεια ήταν ξαφνική, και σ' εθώρας στο δρόμο. Τά μάτια φλογιζόντουσαν και γινότουσαν κόκκινα, ο λαιμός βράχνιζε, ή κοιλιά φούσκωνε. Έπειτα τό στόμα κι' ή γλώσσα γέμιζαν από μικρές φουσκάλες γεμάτες από ένα υγρό που έβραυτε. Τότε άρχιζε τό μαρτύριο της δίψας. Ένας ξερός βήχας τίνιζε τους άρρώστους ώρες δάκρυαρες. Ύστερα, τά μέλη σκληραϊναν στις άρθρώσεις, τό δέρμα γέμιζε από κόκκινες βούλες, φουσκομένες. Και στο τέλος, όταν πέθαιναν ή δίψη τους γινόταν σκληρή, μολυβένια, γέμιζε από ματωμένες πληγές κι' άνοιγε τό στήμα σάν πηγάδι. Γύρω από τις δημόσιες κρήνες, πούχαν σχεδόν στερέψει από τη ζέστη, μαζεύόντουσαν οι άνθρωποι καμπουριασμένοι και κοκκαλιάρηδες και προσπαθούσαν να βουτήξουν τό κεφάλι τους μέσ' στο νερό. Μερικοί πέφτανε με τό κεφάλι μέσα, και τους τραβούσαν από κει μ' ένα ταιγκί δεμένο σέ μ' άλυσίδα, μαύρους από τό βούρκο, με τό κρανίο τους τσακισμένο. Τά μελανιασμένα πτώματα έστρωναν τους δρόμους, από τους οποίους έτρεχαν, αυτή την εποχή, τά νερά των βροχών. Δέ μπορούσε κανείς ν' άντέρη στην άποροιά κι' ο φόβος ήταν τρομερός.



Κοιτόμουν σ' ένα άχυρόστρωμα σέ μίαν άνήλιαγη κα σκοτανή κάμαρη.

Μά έπειδή ο Ματτέο ετανε σπουδαίος παίχτης στα ζάρια, διασκεδάσαμε μόλις βήγκμας από την πόλη κι' ήπιαμε στο πρώτο πανδοχείο κρασί νερωμένο, για τή σωτηρία μας άπ' τή θανά. Έκει συναντήσαμε μερικούς έμπόρους άπ' τή Γένοβα και τή Παβία. Τους προκαλέσαμε να παίξουν, με τό κουτί των ζαριών στα χέρια, κι' ο Ματτέο κέρδισε δέκα δουκάτα. Από μέρους μου τους προκάλεσα και παίξαμε έπειτα τάβλι, όπου είχα την εύτυχία ν' κερδίσω είκοσι χρυσά φιορίνια μ' αυτά τά κέρδη μας άγοράσαμε μουλάρια κι' ένα φόρταμα μαλλι, κι' ο Ματτέο που σκαριότανε να πάη στην Πρωσία έκανε προμήθεια από σαφρά.

Διασχίσαμε τό δρόμο της Πάδονας προς τή Βερόνα, ξαναγυρίσαμε στην Πάδονα για νά πουλήσουμε πιδ καλά τό μαλλι και ταξιδέψαμε ως τή Βενετία. Από κει, περνώντας τή θάλασσα, μήκαμε στη Σλαβονία κι' έπισκεφθήκαμε τις ώραιές πολιτείες της ως τά σύνορα της Κροατίας. Στη Μπουντα έπισα άρρωστος με πυρετό κι' ο Ματτέο, μ' άφησε μόνο σ' ένα χάνι με δώδεκα δουκάτα, και ξαναγύρισε στη Φλωρεντία, όπου τον προσκαλούσαν διάφορες υποθέσεις του και όπου, όταν γινόμουν καλά, θα τον συναντούσα. Κοιτόμουν σέ μίαν άνήλιαγη και γεμάτη σκόνες κάμαρη, σ' ένα άχυρόστρωμα, χωρίς γιαντό, και με τήν πόρτα πάντοτε άνοιχτή προς τή κάμαρη όπου οι άλλοι έπιναν. Τήν νύχτα του Άγίου Μαρτίνου ήρθε μίαν συντροφιά από φλαουτίστες κι' άλλους όργανοπαίχτες με καμιά δεκαπενταριά ή δεκάξη στρατιώτες τεύτονες και βενετούς. Άφού άδειασαν μπόλικες μουγκάλες κι' έσπασαν τά καννία στους τοίχους άρχισαν νά χορεύουν, ένώ τά όργανα έπαιζαν. Πέρασαν από τήν πόρτα τά κατακόκκινα πρόσωπά τους και βλέποντάς με κατάκοιτο στο σακί μου, άρχισαν νά με τραβούν προς τή σάλα φωνάζοντας: «Η θα πιεις ή θα πεθάνεις!». Έπειτα με κοροΐδευαν και με πειραζαν, ένώ ο πυρετός μου φλόγιζε τό κεφάλι και κατάληξαν νά με χάσουν μέσα στο άχυρόστρωμα μου του οποίου έδωσαν τό άνοιγμα γύρω από τό λαιμό μου.

Ο Ιδρωτάς έτρεχε ποτάμι άπάνω μου κι' ο πυρετός χωρίς άλλο μου είχε πέσει, μα άρχισε νά με πιάνει ένας θυμός άκρατήτος. Τά χέρια μου ετανε μέσα στο στρώμα και δέ μπορούσα νά σταθώ στά πόδια μου, γιατί άλλωιώς θα όρμούσα, έτσι όπως είμουν, κατά των στρατιωτών. Μά είχα χαμένο μέσ' στη ζώνη μου ένα κοντό μαχαίρι, κατόρθωσα νά τό φτάσω γλυστερώντας τό χέρι μου ως έκει και με

στο μπράτσο μου μίαν πληγή άπ' όπου πήρα άρκετό αίμα κι' έκηλίθωσα μ' αυτό τό πρόσωπό μου. Έπειτα ξαναμπήκα μέσα στο στρώμα μου και περίμενα τους μεθυσμένους στρατιώτες. Ήρθαν γελώντας και τραυλίζοντας, μα μόλις είδαν τό λευκό και ματωμένο πρόσωπο άρχισαν νά φωνάζουν: «Πανούκλα! Πανούκλα!»

Δέν πρόφτασα νά βγω άπ' τό σακί μου και τό πανδοχείο είχε άδειάσει δάδεται. Νοιώθοντας τόν έαυτό μου καλά, έξ αίτίας του Ιδρωτά που έκαναν νά τρέξει από τό κορμί μου αυτοί οι παλιανθρώποι, ξεκίνησα για τή Φλωρεντία, με τήν πρόθεση νά συναντήσω τό Ματτέο.

Βρήκα τό σύντροφό μου τό Ματτέο νά πλανιέται στον κάμπο της Φλωρεντίας, σέ κακό χάλι. Δέν είχε τολμήσει νά μπή μέσ' στην πόλη έξ αίτίας της άρρώστειάς, που έξακολουθούσε νά κάνει θρόυση. Άνακρούσαμε πρώτη και τραβήξαμε, ζητώντας τύχη, προς τή κράτη του Πάπα Γρηγορίου. Άνεβαινόντας προς τό Άβινιόν, συναντούσαμε στο δρόμο όμίλους όπλισμένον άντρών, με λόγγες, άκόντια κι' άσπίδες, γιατί οι πολίτες της Βολόνιας είχαν έπαναστατήσει κατά του Πάπα. Έκει, παίζοντας προς με τους έπαναστάτες και πότε με τους παπικούς, τάβλι και ζάρια, σταθήκαμε πολύ τυχεροί και κερδίσαμε πάνω κάτω τριακόσια δουκάτα κι' όγδόντα χρυσά φιορίνια.

Η πολιτεία της Βολόνιας ετανε σχεδόν άδειανή από ανθρώπους και γι' αυτό μ'αξ υποδέχτηκαν σ' άπολυματηρία της, άπ' όπου έβρεπε νά περάσουμε γιατί έρχόμαστε άπ' τή Φλωρεντία, με κρανιάς χαράς. Οι κάμαρες έκει δέν ετανε στρωμένες με πάθος όπως σέ πολλές πολιτείες της Λομπαρδίας και τά κρεββάτια, άν και με έσοκισμένα στρώματα δέν λείπουν. Ο Ματτέο συνάντησε έκει τή Μόννα Γιοβάννα μίαν Φλωρεντινή γνώριμή του, όσο για μένα, που δέ μ' ένδιάφερε άν ετανε γνώριμή μου ή όχι, διάλεξα μ' άλλη κοπέλλα κι' έμεινα εύχαριστημένος.

Έκει ήπιαμε πάλι κι' από τό παχύ ντόπιο κρασί και μύρω και φάγαμε γλυκίσματα και ταρτελέτες. Ο Ματτέο στον όποιο είχα διηγηθεί τό κατορθώμα μου της Σλαβονίας, κάνοντας τάχα ότι πήγαμε νά κοιμηθεί, κατέβηκε στα μαγειρεία και ξαναγύρισε μεταμφιεσμένος σέ πανωλόβλητο. Τά κορίτσια του άπολυματηρίου μόλις τον είδαν άρχισαν νά τρέχουν προς όλες τις μεριές, βγάζοντας διαπεραστικές κρανιάς, μα ένώ τότε τις καθυσόχασα και ξαναγύρισα, φοβισμένος άκόμα, άγγίζοντας με τά χέρια τους τό πρόσωπο του Ματτέο. Η Μόννα



Ο Ματτέο μέθυσος. . . .

Γιοβάννα όμως δεν ήθελε πιά να τον ζυγώσει και στεκόταν αλότρημη σε μιὰ γωνιά, λέγοντας πως έχει πυρετό. 'Όστόσο ο Ματτέο μεθυσμένος έβραζε το κεφάλι άπάνω στο τραπέζι κι' άποκοιμήθηκε ένά κα ροχαλιτά του έκαναν τὸ τραπέζι να σαλεύει.

Στὸ τέλος εγκαταλείψαμε τὴ Βολόνια κ' ύπετρα από πολλές περιπέτειες φτάσαμε κοντά στὴ 'Αβινιόν, όπου πληροφορηθήκαμε ὅτι ὁ Πάπας εκλείνει στὴ φυλακὴ ὅλους τοὺς Φλωρεντινοὺς και τοὺς βκαιγε, αὐτοὺς και τὰ βιβλία τους, γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθεῖ γιὰ τὴν ἐπανάσταση ποὺ ἔκαναν μαζί με τοὺς Βολονέζους. Μὰ τὸ πληροφοροροθήκαμε πολὺ ἀργά, γιὰτι οἱ στρατιῶτες τοῦ Πάπα μᾶς ἐπισαν τὴν ἴδια νύχτα και μᾶς ἔφεραν στὴ φυλακὴ τοῦ 'Αβινιόν.

Πρὶν δικαστοῦμε ἀκόμα, μᾶς ἀνάγκησε ἕνας δικαστὴς και μᾶς καταδικᾶσε προσωρινά σὲ εἰρκτὴ με ψωμί και με νερό, ὅπως συνήθιζε ἡ ἐκκλησιαστικὴ δικαιοσύνη. Κατῳρθῶσα ὡστόσο νὰ κρύψω κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα μου τὸν πᾶνιο σακκο μου, ποὺ εἶχε μέσα λίγη πολέντα (Ἰταλικὸ ἔδεσμα μ' ἄλευρι) και μερικὲς ἐλιές.

Τὸ πάτωμα τῆς φυλακῆς εἶταν σὰ βάλτος κ' ὁ ἀέρας δὲν ἔμπαινε μέσα παρὰ ἀπὸ ἕνα φεγγίτη με γυῦλλες, ποὺ ἀνοιγε ἴσια στὸ χῶμα τῆς αὐλῆς τῆς φυλακῆς. Τὰ νύδια μᾶς εἶταν περασμένα σὲ ξύλινες πέδες πολὺ βαρεῖες και τὰ χέρια και τῶν ὦδὸ μᾶς εἶταν δεμένα με μὴ ἄλυσίδα τόσο στενὴ, ὅστε τὰ κορμιά μᾶς ἀπὸ τὴ μέση ὡς τὸν ὦμο ἀγγίζανε. 'Ο ἔυλουργός τῆς φυλακῆς μᾶς ἔκανε τὴ χάρη και μᾶς εἶπε ὅτι κατηγοροῦμεθα πως εἴχαμε ἔρθει γιὰ νὰ δηλητηριάσουμε τὸν Πάπα, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθει ἀπὸ μερικοὺς πρεσβευτᾶς του ὅτι οἱ σύμβουλοι τῆς Κοινότητος τῆς Φλωρεντίας εἶχαν σκεφθεῖ αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ νὰ τὸν ξεκάνουν.

Βρισκόμαστε εἶτι πεταμένοι μες' στὰ τρισκόταδα τῆς φυλακῆς, μὴ ξέροντας ποτε εἶνε μέρα και ποτε εἶνε νύχτα και με τὸ φόβο ὅτι θὰ μᾶς κάψουν ζωντανούς. Θυμήθηκα τότε τὸ τέχνασμα μου τῆς Σλαβονίας και φαντάσθηκα ὅτι ἡ παπικὴ δικαιοσύνη, ἀπὸ τὸ φόβο τῆς μεταδόσεως τῆς ἀρρώστειας, θὰ μᾶς πέταγε ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Κατῳρθῶσα με μεγάλη προσπάθεια νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ σακκί μου τὴν πολέντα μου, ἀφοῦ σμφαινήσαμε ν' ἀλευρώσει τὸ πρόσωπό του ὁ Ματτέο και νὰ τὸ ματώσει, ἐνῶ ἐγὼ θὰ φώναζα νάρθουν οἱ φύλακες.

'Ο Ματτέο ἔφτιασε τὸ πρόσωπό του κ' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζει σὰ νὰ τὸν ἐπιγίαν... 'Εγὼ πάλι ἐπικαλοῦμην τὴν Παναγία, σαλεύον'τας τὶς ἀλυσίδες μου. Μὰ τὸ κελλὶ εἶταν ὑπόγειο, οἱ τοῖχοι χοντροὶ και τὸ σκοτάδι βαθύ. 'Όπως ὀλόκληρος οὐρλιάζαμε και φώναζαμε ἀδίκως. 'Εγὼ στὸ τέλος ἔπαυα, ἐνῶ ὁ Ματτέο ἐξακολουθοῦσε τοὺς θρήνους του. Τὸν ἔσπρωξα με τὸν ἀγκῶνα γιὰ νὰ σπᾶσαι και νὰ ξεκουραστὲ ὡς ὅτου ξεμερῶσαι. Μὰ οἱ θρήνοι του ἔγιναν πιὸ δυνατοί. Τὸν ἀγγίξα μες' στὸ σκοτάδι : τὰ χέρια μου δὲ βρῆκαν παρὰ τὴν κοιλία του ποὺ μοῦ φάνηκε φουσκωμένη σὰν ἄσκι. Καὶ τότε ὁ φόβος με κυρίεψε, μὰ εἶμουν κολλημένος ἀπάνω του. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ἐφώναζε με μιὰ φωνὴ στριγγὴ: «Νερό ! νερό ! νὰ πιῶ !» τὸ πρῶτο χλωμὸ φῶς τῆς αὐγῆς φάνηκε ἀπὸ τὸ φεγγίτη. Καὶ τότε κρυθὸς ἰδρώτας με πλημμύρισε γιὰτι κάτω ἀπ' τὸ ἄλευρι ποὺ εἶταν στὸ πρόσωπο, κάτω ἀπ' τὶς κηλίδες τοῦ αἵματος ποὺ εἶχαν ξεραθεῖ εἶδα πως εἶταν πελιδνός κι' ἀναγνώρισα τὴν φλόγωση και τὸ κόκκινο ἐξάνθημα τῆς πανούκλας τῆς Φλωρεντίας...

'Ο Ματτέο εἶχε προσβληθεῖ πραγματικά ἀπ' τὴ φριχτὴ νόσο και ξεψυχοῦσε δεμένος μαζί μου, οὐρλιάζοντας...

Marcel Schwol

ΠΟΣΑ ΞΟΔΕΥΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΔΟΝΤΙΑ

'Απὸ 3.000.000 ἕως 4.000.000 ξοδεύονται τὸ χρόνο γιὰ τὴν ἀγορὰν και τὴν τοποθέτησιν τῶν ψευτικῶν δοντιῶν, εἰς ὅλην τὴν 'Αγγλίαν. 'Ένας εἰδικός, ὁ Σέρ Ζέιμς Κρούχτον Μπράουν ἀναφέρει ὅτι πλέον τῶν 10.000.000 ψευτικῶν δοντιῶν τοποθετοῦνται κάθε χρόνο στὰ στόματα τῶν 'Εγγλέζων και τὰ ὁποῖα κατὰ μέσον ὄρον κοστίζουν γιὰ νὰ τ' ἀγοράσῃ κανεὶς 7 σελλίνια τὸ ἔνα, ἤτοι 250.000 λίρες. Στὴν 'Αμερικὴ κατασκευάζονται κάθε χρόνο 4.000.000 ψευτικὰ δόντια και ὑπολογίζεται, ὅτι οἱ ὀδοντοῖατροι συγκεντρῶνουν σὲ χρυσὰ δόντια ἕνα τόνο χρυσοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀξία εἶνε 200.000 λίρες.

'Όσο ἀφορᾷ γιὰ τὸ χῶμα τῶν ψευτικῶν δοντιῶν, κάθε λαὸς εἶχε και τὴν ἰδιαιτέρη του προτίμησιν. Στὸν Καναδᾶ π.χ. συνηθίζονται τὰ ἄσπρα. Στὴν 'Αγγλία προτιμοῦνται τὰ δόντια ποὺ ἔχουν τὸ χῶμα τῶν μαργαριταριῶν. Στὴν Νότιο 'Αμερικὴ τὰ χρυσὰ και στὴ Κίνα τὰ... μαύρα !!



Φτάσαμε σ' ἕνα πανδοχεῖο.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ
ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

'Όλη ἡ οἰκογένεια εἶνε στὸ τραπέζι.
'Η μαμὰ.— Τοτὸ πῆγαινε νὰ κλείσῃς τὴν πόρτα. Κάνει ρεῦμα.
'Ο Τοτὸς.— 'Όχι μαμὰ.
'Η μαμὰ.— Τοτὸ, κάμε οὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, γιὰ νὰ μὴ σὲ δειρῶ.
'Ο Τοτὸς.— Δὲν κάω σοῦ λέω.
'Η μαμὰ, (γιὰ νὰ ἀφωπνίσῃ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ γιοῦ της).— Δὲν εἶσαι καθόλου εὐγενής. 'Η μαμὰ σου θὰ κρολογοῦσῃ ἔξ αἰτίας σου. 'Αν μοῦ ἔλεγες ἔμένα : «Μαμὰ κρυθὼν γιὰτι κάνει ρεῦμα» θὰ σηκωνόμουν ἀμέσως και θὰ ἔκλεινα τὴν πόρτα.
'Ο Τοτὸς.— Μαμὰ κρυθὼν, γιὰτι κάνει ρεῦμα. Σῆκω νὰ τὴν κλῆσῃς !...

Τοῦ Τριστάν Μπερνάρ.
«Οἱ ἐπιχειρηματῖαι στενοχωροῦνται ὄχι τόσο ὅταν δὲν πηγαίνουν καλὰ ἢ δουλειές τους, ὅσο ὅταν πηγαίνουν καλὰ ἢ δουλειές τῶν ἄλλων».

— Τι ἡλικίας εἶνε ;
— Πενήντα χρόνων.
— Μ' ἐκπλήσσετε. 'Εγὼ θὰ τὸν ἔλεγα ἔξῃντα.
— Μὰ δὲν βλέπετε ποὺ τὰ μαλλιά του εἶνε μαύρα ;
— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβὸς. Πενήντα χρόνων οἱ περισσότεροὶ ἔχουν σταχτιά μαλλιά. 'Αλλὰ ἔξῃντα, ὄλω... τὰ κάνουν μαύρα !..

Κατὰ τὸν πόλεμον, ὅταν ἤρχισεν ὁ διὰ κρατικῶν μέτρων περιορισμὸς τῆς σπατάλης τῶν τροφίμων, ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας Βικτωρ Μπουρὶ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον εἰσηγήσει εἰς τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιον.
— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ περιορίσω τὴν κατανάλωσιν τοῦ τυροῦ εἰς τὰ ἐστιατόρια. 'Εγὼ παρετήρησα ὅτι οἱ πελάται πέρνουν τυρὶ γιὰ νὰ τελειώσουν τὸ ψωμί τους, και ἔπειτα ψωμί γιὰ νὰ τελειώσουν τὸ τυρὶ τους και οὕτω καθ' ἑξῆς...

'Ο Κλεμανσὸ ἔλεγε γιὰ τὸ Μπριάν.
— Δὲν ἔξερι τίποτα και τὰ καταλαβαίνει ὄλα. Καὶ γιὰ τὸν Πουανκαρέ.
— Τὰ ἔξερι ὄλα και δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

'Ο ποιητὴς διατηροῦσε μακρὰ μαλλιά ποὺ τὰ ἔζριχνε πίσω. Μιὰ ἡλικιωμένη ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κἀνη τὴν κοκκέτα τὸν ἔπασε ἀπὸ τὰ μαλλιά.
Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τοῦ εἶπε. 'Ενόμιζα πως ἦταν περροῦκα. Τότε ὁ μαλλιαρὸς ἀρπάξε με τὴ σειρὰ του τὴν περροῦκα τῆς γρηᾶς, ποὺ ἔμεινε στὰ χέρια του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, εἶπε. 'Ενόμιζα πως ἦσαν ἀληθινὰ. ***

— Γιὰτι δὲν ἐργασθῆκατε ποτε στὴ ζωῆ σας ; ἐρώτησαν ἕνα τεμπέλη.
— Γιὰ νὰ μὴν πάρω τὴν θέσι ἐνὸς ἀλλου.

✱

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ
ΤΟ ΔΙΛΟΓΟ

Φίλε γλυκὲ, ἀλπομόνυτε, διαβαίνει πηρὸς σὴ φαντασία μου τ' ὄραμά σου :
Ξανθός, ὠραῖος, τὸ ἀτι σου ἀναοαίνει σ' ἄερα λεβεντιάς, σὲ ἄερα δάσον !
Στεργὴ φορὰ ποὺ σ' εἶδα, φλογισμένη ἀπὸ τὸν πόλεμο ἦταν ἡ ματιὰ σου κ' ἕνα τριαντάφυλλο ἔπαιρνες κοντὰ σοῦ ποὺ σοῦ εἶχε ὄωσε ἡ κόρη ἢ λατρεμένη...

Στὴν ἀξενη ἐρημιὰ εἶνε ξαπλωμένο τ' ὠραῖο κορμί σου τῶρα, ἢ παλλῆκδρι, με τοῦ αἵματός σου τ' ἄνθος σκολιουμένο.
Και τ' ἀτι σου, ὄρφανὸ ποὺ τριγυρίζει, κοιτᾶζει ἀπελπιμένο τὸ φεγγάρι, τὸ χῶμα κρῶσει βαριά και χλιμνιτρίζει !
('Απὸ τὰ «Χρυσὰ Κύπελλα») Αἰμιλία Στεφ. Δάφνη